

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **D. S.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2004, č. j. OAM-5874/VL-06-BE01-2001, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Az 42/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Az 42/2004 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Pavla Bugára **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2004, č. j. OAM-5874/VL-06-BE01-2001, nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly jeho obavy o zdraví a život v souvislosti s vymáháním otčímova dluhu soukromou bankou i vymahači pohledávek. Podle žalovaného nelze z výpovědi žalobce dovodit, že by mu státní orgány v zemi původu nebyly schopny v případě návratu do země původu poskytnout ochranu či pomoc, pokud by takovou pomoc

potřeboval a aktivně a adekvátně ji požadoval. Žalobcem uváděné jednání bylo motivováno snahou soukromých osob získat dluh z podnikání žalobcova otčíma, nesměřovalo však vůči žalobci ze strany státu. Na údajnou nečinnost státních orgánů si navíc žalobce nikde nestěžoval, ačkoliv – jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině – mu tuto možnost právní řád země původu dával. Žalovaný upozornil na to, že primárně je zapotřebí využít možnosti dané zemí původu a teprve v případě neúspěchu žádat po jiném státě subsidiární formu ochrany v podobě udělení azylu. K žalobcem zmiňovaným zdravotním problémům se štítnou žlázou a se žlučníkem žalovaný uvedl, že žalobce se v současné době nijak neléčí a problémy nemá; žalovaný v tom neshledal skutečnost relevantní pro udělení azylu a relevantní důvody neshledal ani v žalobcových tvrzeních o korupci a ekonomické nestabilitě v zemi původu a o jeho touze studovat. Proto žalovaný dospěl k závěru, že důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu není dán. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a obsáhle se vypořádal i s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Az 42/2005 - 35, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalovaný mohl posuzovat pouze ty skutečnosti, které žalobce v řízení uvedl a tyto důvody mohl hodnotit pouze ve vztahu ke situaci v zemi původu žalobce vyplývající z opatřených zpráv. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je podle soudu v souladu s požadavky § 47 odst. 3 spr. ř. účinného do 31. 12. 2005; žalobce navíc ani konkrétně neuvedl, v čem mělo spočívat jím tvrzené pochybení žalovaného. Dále podle soudu žalovaný posoudil věc zcela v souladu se zákonem, když ve skutečnostech tvrzených žalobcem neshledal pronásledování podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; jednání, jehož se žalobce obával, pocházelo od soukromých osob a nebylo prokázáno, že by jej státní orgány v zemi původu tolerovaly nebo nebyly schopny poskytnout před ním ochranu. Žalovaný podle soudu správně uvedl, že žadatel o udělení azylu musí nejprve využít možností ochrany v rámci země původu; žalobce si však na údajně nesprávný postup policie v jeho případě nijak nestěžoval; nebylo ani dokázáno, že by jednání soukromých osob bylo motivováno azylově relevantními důvody. Soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného, že ani ekonomická nestabilita, korupce a přání žalobce studovat nejsou azylově relevantními tvrzeními. Soud shledal dále zákonným rozhodnutí o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem doplněné kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že má důvodné obavy z perzekuce v případě návratu na Ukrajinu. Stěžovatel sdělil, že byl ručitelem otčimových závazků z podnikání a po zmizení otčíma se na něj obrátili jeho věřitelé spolu s vymahači pohledávek; žalobce i jeho matka byli zbiti. Policie mu pak doporučila vzít zpět druhé trestní oznámení a před jeho podáním nejprve splatit dlužnou částku. Stěžovatel má obavu z jednání vymahačů zaměřeného vůči němu i vůči jeho matce. Rovněž má zdravotní problémy kvůli následkům černobylské katastrofy. Stěžovatel dále uvedl, že v postupu správního orgánu lze shledat vady řízení, neboť skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech, a proto měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Az 42/2005 - 35, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu prvního stupně byla vydána v souladu

s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že důvody stěžovatele nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu; proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel je přesvědčen, že splnil podmínky pro udělení azylu na území České republiky podle § 12 zákona o azylu, neboť je v zemi původu pronásledován ze strany soukromých osob – věřitelů jeho otčima a jejich vymahačů dluhů – a země jeho původu jej není schopná ochránit. K této námitce Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným i se soudem prvního stupně poukazuje zejména na skutečnost, že v řízení o udělení azylu nebylo prokázáno, že by země původu odmítla stěžovateli poskytnou ochranu. Stěžovatel totiž nevyužil všech dostupných prostředků ochrany, které mu nabízí právní řád země původu, neboť proti jednání policie, s nímž nebyl spokojen, nepodal žádnou stížnost, ačkoliv tak učinit mohl. Teprve bezvýsledná snaha nalézt ochranu v rámci země původu by však umožňovala pokusit se hledat subsidiárně ochranu prostřednictvím institutu udělení azylu. Žalovaný i soud se v souzené věci dostatečně vypořádali s tím, že u stěžovatele nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu, neboť nebylo prokázáno, že by stěžovatel využil všech možností ochrany v rámci země původu. Se skutečností, že žalobci nehrozilo kvůli vymáhání pohledávek ze strany soukromých osob v zemi původu pronásledování ve smyslu zákona o azylu, se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal a soud prvního stupně postupoval správně, když shledal toto rozhodnutí žalovaného zákonným. Soud i žalovaný se dále vypořádali rovněž s tím, že ostatní žalobcem uváděné skutečnosti, mj. i v kasační stížnosti zopakované tvrzení týkající se údajně špatného zdravotního stavu žalobce, nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel k tomuto důvodu kasační stížnosti i v doplnění kasační stížnosti, k němuž byl soudem vyzván, pouze obecně namítl, že skutková podstata, z níž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, a proto měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Tento důvod kasační stížnosti tedy stěžovatel uplatnil pouze v obecné rovině, a přestože byl soudem vyzván k doplnění kasační stížnosti, neuvedl konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje porušení procesních předpisů v řízení o udělení azylu. Ve výše

uvedeném tvrzení, jež je ve své podstatě citací § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., však nelze spatřovat řádně uplatněný důvod kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud nemohl na základě důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí přezkoumat.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 7. 2005 a 1 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměnu za úkon právní služby „první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení“ [§ 11 odst. 1 písm. b) téže vyhlášky], soud nepřiznal, neboť se jedná o zastoupení advokátem, který byl žalobci ustanoven již pro řízení před soudem prvního stupně, v rámci něhož byl již za tento úkon právní služby honorován. Celkem tedy odměna advokáta činí 1075 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu